

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 383/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 3190/2014, Rvp 3191/2014, Rvp 3192/2014, Rvp 3193/2014, Rvp 3194/2014, Rvp 3195/2014, Rvp 3196/2014, Rvp 3197/2014, Rvp 3198/2014, Rvp 3199/2014, Rvp 3200/2014, Rvp 3201/2014 a sp. zn. Rvp 3202/2014 vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 NcC 511/2012 zo 16. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3190/2014, Rvp 3191/2014, Rvp 3192/2014, Rvp 3193/2014, Rvp 3194/2014, Rvp 3195/2014, Rvp 3196/2014, Rvp 3197/2014, Rvp 3198/2014, Rvp 3199/2014, Rvp 3200/2014, Rvp 3201/2014 a sp. zn. Rvp 3202/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 383/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta ako neprípustné.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 24. marca 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 NcC 511/2012 zo 16. októbra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka Okresnému súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) doručila žaloby, vedené pod sp. zn. 8 C 116/2012, sp. zn. 6 C 104/2012, sp. zn. 10 C 133/2012, sp. zn. 8 C 162/2012, sp. zn. 10 C 121/2012, sp. zn. 17 C 108/2012, sp. zn. 4 C 119/2012, sp. zn. 13 C 97/2012, sp. zn. 6 C 156/2012, sp. zn. 4 C 136/2012, sp. zn. 12 C 129/2012, sp. zn. 12 C 113/2012 a sp. zn. 6 C 145/2012, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Krajský súd napadnutým uznesením spojil konania o námietkach zaujatosti vznesených v označených konaniach okresného súdu a svojím rozhodnutím nevyлúčil z prerokovania a rozhodovania v týchto konaniach všetkých sudcov okresného súdu, tak

ako sa toho v námietkach zaujatosti sťažovateľka domáhala. Napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa sťažovateľky nesprávne a zakladajúce zásah do jej práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V petite svojich sťažností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, zrušil uvedené uznesenie, veci vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3190/2014, Rvp 3191/2014, Rvp 3192/2014, Rvp 3193/2014, Rvp 3194/2014, Rvp 3195/2014, Rvp 3196/2014, Rvp 3197/2014, Rvp 3198/2014, Rvp 3199/2014, Rvp 3200/2014, Rvp 3201/2014 a sp. zn. Rvp 3202/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II. B.

K obsahu podaných sťažností

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť vecí je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa

uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 1873/2013 sa na ústavnom súde viedlo konanie o v podstate totožnej sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 16 NcC 511/2012 zo 16. októbra 2012 doručenej ústavnému súdu 4. januára 2013, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 tak, že ju pre nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie odmietol. Dôvod odmietnutia sťažnosti vyplýva zo skutočnosti, že po prerokovaní a následnom vydaní rozhodnutia vo veci samej má sťažovateľka vždy právo v rámci riadnych ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov – odvolania a dovolania – namietať aj skutočnosť, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Ustanovenie § 221 ods. 1 písm. g) OSP zakladá prípustnosť odvolania proti každému rozhodnutiu prvostupňového súdu vo veci samej a § 237 písm. g) OSP zase prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, a to aj z dôvodu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (bližšie pozri III. ÚS 301/2013).

Vzhľadom na to, že sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 3190/2014, Rvp 3191/2014, Rvp 3192/2014, Rvp 3193/2014, Rvp 3194/2014, Rvp 3195/2014, Rvp 3196/2014, Rvp 3197/2014, Rvp 3198/2014, Rvp 3199/2014, Rvp 3200/2014, Rvp 3201/2014 a sp. zn. Rvp 3202/2014 doručené ústavnému súdu 24. marca 2014, rovnako ako sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 1831/2013 doručená ústavnému súdu 4. januára 2013, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 tak, že ju pre nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie odmietol, v skutočnosti napádajú jedno a to isté uznesenie krajského súdu sp. zn. 16 NcC 511/2012 zo 16. októbra 2012. Keďže označenými sťažnosťami sa zároveň namieta porušenie tých istých základných práv podľa ústavy a dohovoru, dospel ústavný súd k záveru, že v tých istých veciach už bolo ústavným súdom rozhodované, pričom dôvody, pre ktoré bola skoršia sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 1873/2013 odmietnutá, naďalej trvajú a podmienky pre konanie ústavného súdu splnené nie sú. Ústavný súd preto sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 3190/2014, Rvp 3191/2014, Rvp 3192/2014, Rvp 3193/2014, Rvp 3194/2014, Rvp 3195/2014, Rvp 3196/2014, Rvp 3197/2014, Rvp 3198/2014, Rvp 3199/2014, Rvp 3200/2014,

Rvp 3201/2014 a Rvp 3202/2014 odmietol ako neprípustné podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre existenciu prekážky res iudicata.

S poukazom na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd navyše konštatuje, že vzhľadom na právoplatnosť napadnutého uznesenia (20. novembra 2012) je potrebné označené sťažnosti doručené ústavnému súdu 24. marca 2014 považovať súčasne aj za podané oneskorene.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2014